

var mig, som skjøndt det ikke hører til mine Forretninger, optog Forhøret.

F. Petersen: Jeg kan ikke see en fyldestgjørende Bestemmelse i den §, som tilliger, at de skulle have Tilladelse til sluttig at besøge Kirken. Det er Noget, som ganske er i Modstrid med hvad der blev gjort gjældende imod Minoritetens og Uendringsforslagene til § 2, som bleve forkastede igaar, da det er Noget, som maaskee oftere maa komme til at afgjøres ved et Skjøn. Jeg vilde derfor foretrække, at der var en Bestemmelse som den bestaaende, og at det Contractforhold, som en Fader skulde faae isfænde at indgaae paa Sønnens Begne, om han sender ham i Lære eller itjene, i Almindelighed skal være betydningsløst, forsaavidt det angaaer stadigt Arbejde om Søndagen; jeg troer nok, at Mestere og Huusbønder ville have det i deres Magt at sørge for, at saadanne Folk ikke faae altfor megen Frihed. Jeg vil derfor meget bede det ærede Udvalg at tage denne Sag under nøtere Oveveielse, forsaavidt § 2 skulde blive staaende uforandret. § 5 er bleven forandret fra det den oprindelig lød paa, idet „al Raaben og anden Støi under Gudstjenesten“ er bleven forandret til: „al Raaben og Støien paa Gaden er forbudt;“ men der er Kirker, som slet ikke ligger ved Gaden, og jeg troer dog ikke, at det burde være tilladt, at Folk, som efter § 2 skal have Tilladelse til Markarbejde, om det skeer ved en Kirke, skulle have Lov til at forstyrre Gudstjenesten ved derunder at raabe og støie. Jeg kan heller ikke fuldkommen bringe i Samklang med, hvad der er vedtaget i § 2, at naar Folk paa Landsdet maae forrette alt Arbejde, det da skal være forbudt at holde Communalbesyrelsesmøder i sær-

lige Tilfælde; som f. Ex. naar de med Præstens Indrømmelse en Søndagsmorgen træde sammen for at handle om Understøttelse til dem, som ere trængende i Communen, at Præsten da, naar Tjeneste skulde begynde, skulde kunne standse den hele Forhandling, naar han iøvrigt var enig om Sagen, men blot fordi han skulle i Kirke skulde et nyt Møde berammes, endskjøndt de Rige dog havde Frihed til at tage hjem, at pløie og saae eller høste, da der jo saa let kan afgjøres uden hans Nærværelse; jeg troer vel ikke, at det er berettiget, men jeg finder, at der i Sammenligning med § 2 bør skee nogen Tillæmpning dert. Naar den Frihed skal indrømmes, som er vedtaget i § 2, saa anseer jeg næsten de fleste af disse Paragrafer overflødige.

Gomard: Jeg staaer rigtignok i en ganske anden Stilling til denne Lov end den, hvori den ærede Rigsdagsmand, der nylig satte sig, staaer. Det forekommer mig, at han næsten har havt Indvending imod enhver Paragraph. Han vil ikke have, at det maa hedde, at Læredrenge og saadanne underordnede Personer skulle have Tilladelse til sluttigen at besøge Kirken, fordi det vil blive overladt til et „Skjøn“, og dog forekommer det mig, hvis jeg ikke meget feiler, at netop i det Uendringsforslag, han stillede til en tidligere Paragraph, vilde han have det overladt til et Skjøn, hvorvidt Markarbejder kunde foretages paa den Tid, her er bestemt, at saadanne Arbejder i Reglen ikke maa foretages. Hvad der væsentlig har bevæget mig til at tage Ordet er for at anbefale det Uendringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand fra Alsens (Ettrup).